

Martina Lancingerová

ANDĚLÍČCI Z TELČE

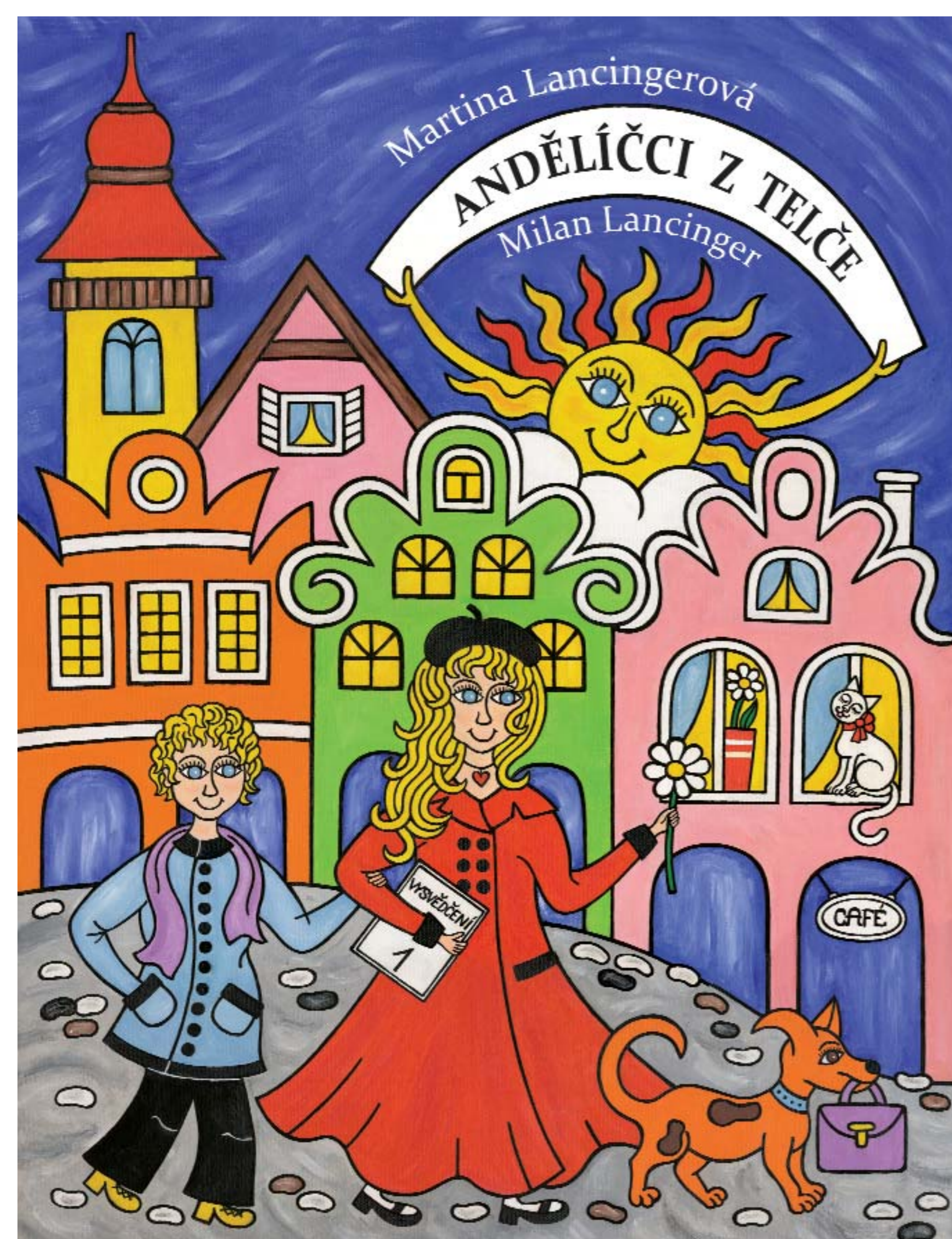
Milan Lancinger

Martina Lancingerová, Milan Lancinger

ANDĚLÍČCI Z TELČE

Ilustrovala
Martina Lancingerová

Kdo žije v domečku nad kavárnou

Uprostřed telčského náměstí stojí růžový dům s bílými římsami a štuky. V podloubí domu je kavárna, kde vám naservírují tu nejvoňavější kávu v celém městě. Ke kávě tu podávají křupavé preclíky s mákem a to je nějaká dobrota! Aby taky ne, když je peče babička v bílé krajkové zástěře podle starého rodinného receptu.

Nad kavárnou bydlí maminka s tátou, babička, děda, a především dvě děti, o kterých bude naše pohádka. Holčička Beruška a kluk Mikuláš. Beruška se vlastně doopravdy jmenuje Barbora, ale protože nejraději nosí červený kabátek s kulatými černými knoflíky, začali jí rodiče říkat

Beruško. Holčičce se to jméno tak zalíbilo, že když ji někdo náhodou oslovil jinak, třeba Barborko, Barčo nebo Báro, mračila se a vůbec neodpovídala.

Její bratříček Mikuláš nebyl tak důsledný. Když na něj děti pokřikovaly „Mikuláš ztratil plášť, Mikuláška sukni...“, jenom se smál: „Jen počkejte, já vám to na Mikuláše oplátím! Přijdu s čertem a ten vám nařeže metlou!“ Posměváčkové si nikdy nebyli jisti, jestli je to pravda, nebo jestli si Mikuláš dělá legraci, a tak ho raději nechali být.

A hádejte, děti, který měsíc v roce měli Beruška s Mikulášem nejraději? Hádáte správně, byl to prosinec, kdy oba slavili svátek. Barbora čtvrtého a Mikuláš šestého. Dostali spoustu dárků a ještě je čekala nadílka od Mikuláše a od Ježíška. Ti se měli!

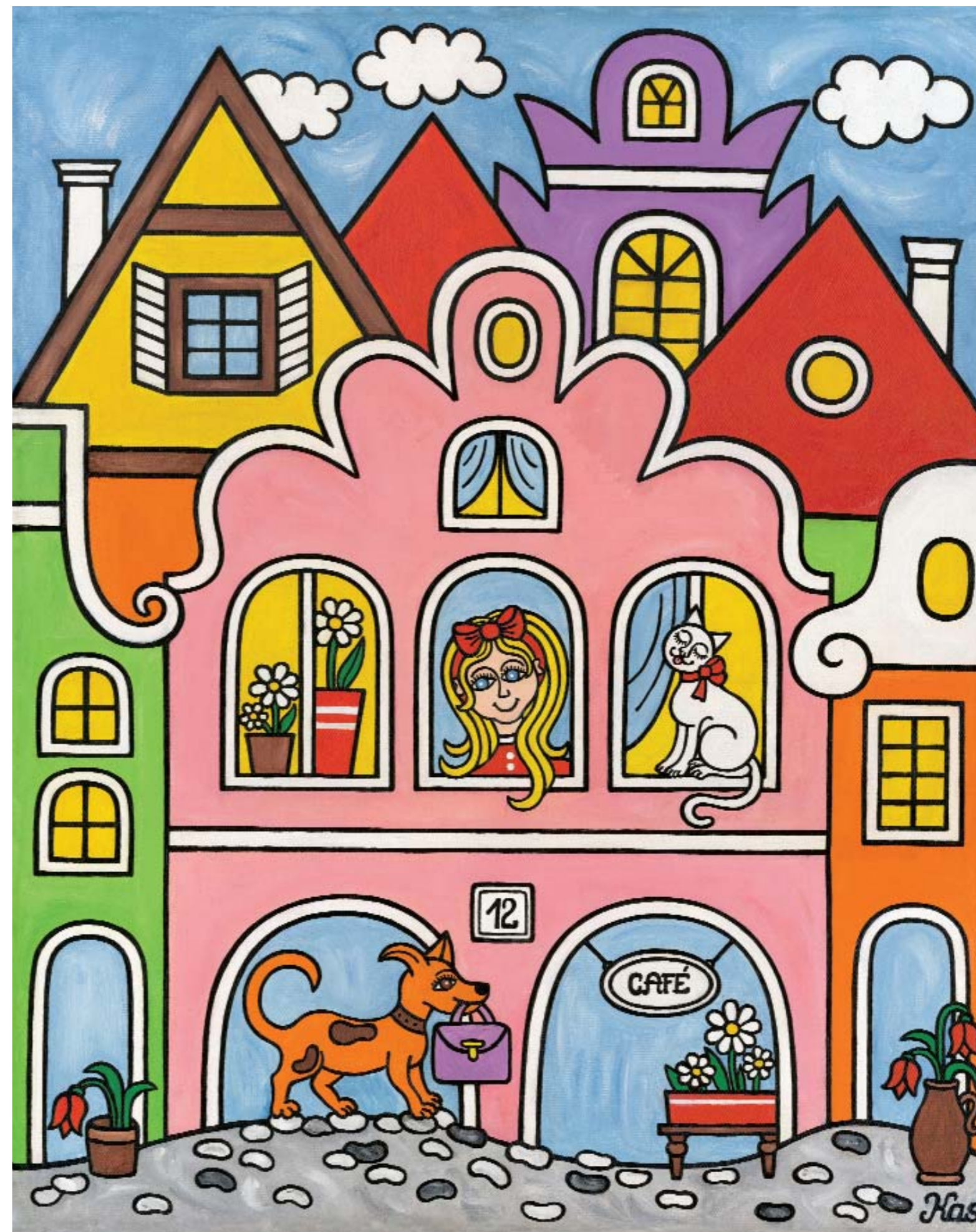
Beruška chodila do druhé třídy a odpoledne pomáhala mamince v kavárně. Mikuláš chodil ještě do školky, ale nemohl se dočkat, až bude chodit do opravdové školy pro velké děti. Beruška ho naučila psát tiskacími písmeny a taky trošku slabikovat. Sama už si četla i tlusté knihy pohádek.

Obě děti milovaly zvířátka, a tak se nevíte, že jich měly plný dům. Vrchním hlídačem domu byl pes, kterému říkali Flek nebo Flíček, protože měl na zádech a na jazyku tmavohnědé skvrny. Flíček má sice na dvoře svoji boudu, ale častěji spává s Beruškou v posteli. Jsou tak nerozlučná dvojice, že ji každý den vyprovází až ke škole a nese jí v zubech školní brašnu.

Za nimi kluše Mikuláš, který dává odjakživa přednost kočkám. Jeho postýlku obsazují kocour Zrzek a kocour Bezouška, který v bitvě o jednu kočičí princeznu ztratil pravé ucho.

Jednou, když v Mikulášově pokoji všichni spali, ozvalo se lehké ťukání na okno: „Ťuky ťuk, prosím, pusť mě dovnitř, jsem kočka Sněženka a nemám kde bydlet!“

Mikuláš vstal, otevřel okno a bílá kočička se mu s hlasitým mručením vrhla do náruče. A už tam zůstala. Oba kocouři sice trochu prskali, ale Sněženka si rychle podmanila celý dům. Otočila si kolem prstu i pejska Flíčka, který ji vzal pod svou ochranu.

Andělská zabíjačka řezníka Rudolfa

Tereza odložila vařečku, utřela si ruce do zástěry a s Ježíškovým dopisem v kabelce se vydala po náměstí směrem k zelenému domku s věžičkou. Dům stál na rohu náměstí a ulice U Masných krámů, což byla ta nejlepší možná adresa pro uzenářský obchod.

Andílek Rudolf, oblečený v kostkované řeznické kazajce a s čepicí z mijovkou na zrzavých vlasech, právě vynášel před svůj krám obrovskou tabuli s nápisem ANDĚLSKÁ ZABÍJAČKA. Ve dveřích obchůdku za jeho zády bylo vidět množství zavěšených jitrniček, jelítek, klobás, salámů i párků a taky dvě ohromné vepřové kýty.

Rudolf postavil tabuli před obchod a zálibně si své dílo měřil. Potom usedl na velký řeznický špalek a rozhlížel se po náměstí. Uviděl cukrářku Terezku, jak se k němu blíží s obálkou v ruce.

Zastavila se před krámem a nevěřičně zírala na tabuli. „To jsi trochu přehnal, Rudolfe,“ řekla Tereza, když si přečetla nápis. „Jak tu můžeš mluvit o andělské zabíjačce! Copak by nějaký anděl dokázal zabít takové pěkné růžové prasátko?“

„Já vím, Terezko, vždyť se za to taky pěkně stydím, že to nedokážu. Zabít živé zvířátko, to nikdy! To bych radši do smrti vyráběl jen sojové párky. Jenže něco takového v Telči nikdo nekupuje. Tady jsou lidé strašně masožraví! Naštěstí mi z jatek dovezli prasátko už pěkně naporcované.“

„Taky jsem si všimla,“ řekla Tereza a ukázala na špalek. „Místo pořádné řeznické sekery tu máš zaseknuté dvě trampské sekerky. Těmi bys toho čuníka tedy rozhodně nenaporcoval!“

Andílek Rudolf se trochu začervenal a radši honem odvedl řeč jinam. Všiml si totiž bílého psaní s velkou pečetí, kterým kolem sebe Tereza rozhořčeně mávala.

„Co mi to, Terezko, neseš? Nějakou objednávku? Nebo snad recept na paštiku? Abych pravdu řekl, dnes bych nějakým tím starodávným kuchařským předpisem nepohrdl. Byl jsem jmenován hlavním dodavatelem masa a uzenin na velikou hostinu!“

„Snad ne taky na zítřejší svatbu?“ lekla se Tereza a natřásla si sukně z černého klotu.

„Ale kdepak, to bych asi nestihl. Musím ty šunkové kýty nejdříve pěkně vyudit a to nejde jen tak ze dne na den. Ta moje hostina se koná na zámku poslední srpno-ovou neděli!“

„Ach tak, už jsem se bála, že se na tu zítřejší svatbu chystá celé město,“ oddechla si Tereza. „Ale abychom to nezamluvili, Rudolfe, tahle obálka, to není žádný recept ani objednávka, to je dopis Ježíškovi. Napsaly ho dvě děti, Beruška a Mikuláš. Určitě je znáš, vždyť jsou to tvoji sousedé. Prosím tě, Rudolfe, nemohl bys na chvíli zavřít krám a doručit to psaní?“

„Terezko, Terezko! Jako bys to neznala! Kvůli té hostině nevím, kam dřív skočit. Kdyby záleželo jen na mně, pověším řeznickou sekery na hřebík a už jsem za nebeskou bránou. Ježíškovi bych se pěkně poklonil a dopis odevzdal. Ale musím dnes nadělat ještě dvě stě jitrnic! Ježíšek to za mě neudělá!“

